Написав Рибаков Віктор
Понеділок, 09 вересня 2019, 13:32

Повалення кумира

Коли я прийшов до Церкви,
У Христа повірив,
То понищив враз у серці,
Багатьох кумирів.

І я зовсім не журився,
Коли з «постаменту»,
Вслід за іншими звалився,
Сам Тарас Шевченко.

Бо на жаль, країни гордість,
Наш кобзар народний,
Якщо мовити на совість,
Дуже був безбожний.

У йогО твореннях глуму,
Прикладів багато,
В «паничах», у «моїх думах»,
Чи у «Гайдамаках».

Ось хоча б у «Заповіті»-
він прохає - «Боже,
з України кров ворожу,
Понеси у море.

І якщО таку умову,
Зможеш ти здійснити,
Ось тоді, даю я слово,
Стану я молитись.

А до тОго, я такого,
Бога і не знаю», -
То скажіть мені панове,
Що це означає?

- Атеїзм, чи то гординю,
Чи то брак сумління,
Перед Тим, Хто через Сина,
Нам дає спасіння.

Далі радить нам вражОю,
Кров'ю окропити,
Довгождану нашу волю,
І спокійно жити.

Але ж воля, через вбивство -
Це не Божий заклик,
Бо Христос нам не насильство,
Зовсім інше радив -

"Не чинити опір злому,
Й ворога любити,
А судьбу свою свідомо,
Господу вручити».

Ось таким «Кобзар» виходить,
На біблійний погляд, -
Він не рідко нас відводить,
Вдалечінь від Бога.

Втім, це мабуть і не дивно,
Бо поет народний,
Думав про земну людину,
В ланцюгах, голодну.

Але Біблія говОрить -
Істину пізнайте
у Христі, і вона зробить,
Вільними вас справді.

***
А Шевченка я читати,
Буду і надалі,
Тільки вже не рахувати,
За взірець моралі.

Рибаков Віктор м. Луцьк